

VEIKKO HURSTI

Veikko Hursti on auttanut kodittomia ja vähäosaisia jo viidenkymmenen vuoden ajan. Uskoontulon myötä 1950-luvulla auttamistyönsä aloittanut Hursti on arvostettu mitalein ja arvonimin, mutta on silti kokenut jääneensä vaille todellista tukea työssään. Pro Benignitate Humana - ja Helsinki-mitalit saanut Hursti nimitettiin vuonna 1999 sosiaalineuvokseksi. Seitsemänlapsisen perheen toiseksi nuorin lapsi on itse kuuden lapsen isä.

Metodistipapin poika Veikko Hursti pääsi 12-vuotiaana opiskelemaan Ateneumiin maalausta ja kuvanveistoa. Sotien jälkeen Hursti työskenteli mainospiirtäjänä ja 20 vuoden ajan sirkusten hovimaalarina. Linnanmäen huvipuiston mainos- ja koristemaalauksia tehnyt Hursti esiintyi iltaisin sirkuksessa akrobaattivoimistelijana. Lisäksi hän järjesti huvitilaisuuksia ja iskelmäkilpailuja.

Alkoholismista kärsinyt Hursti tuli uskoon 1950-luvun lopulla. Toimenkuva muuttui kun Hursti ryhtyi pohtimaan kuinka auttaa kotioven taakse tulleita nälkäisiä asunnottomia. Lisäksi Hursti sai näyssä kehotuksen lähteä auttamaan ihmisiä siltojen alle ja järjestämään suuria joulujuhlia Kisahalliin.

Pääkaupunkiseudun osattomia toimintakeskuksen Kallioon perustanut Hursti onkin pyrkinyt auttamaan monin tavoin. Hän on pitänyt talviteltoa ja organisoinut telttaruokailuja, vetänyt SOS-asemaa, järjestänyt ilmaisia kesäleirejä, auttanut huumenuoria, ja organisoinut kymmeniä joulujuhlia Kisahallissa kodittomille. Venäläisten lähimmäisten hyväksi Hursti on organisoinut valtakunnallisen ruoka- ja vaatekeräyksen.

Veikko Stefanus Hursti (s. 25. marraskuuta 1924, k. 10. toukokuuta 2005, Helsinki) oli kuuluisa kodittomien, alkoholistien ja huono-osaisten auttaja. Työstään yhteiskunnan vähäosaisten hyväksi hän sai sosiaalineuvoksen arvonimen.

Hurstin äiti Elli oli harras uskovainen matematiikan opettaja ja isä Arvo metodistipappi. Veikko palveli jatkosodassa vapaaehtoisena, opiskeli kuvataiteita ja musiikkia, ja toimi sotien jälkeen mainospiirtäjänä ja akrobaattina sirkuksessa.

Hursti toimi yli 40 vuotta vähäosaisten auttajana. Hurstille myönnettiin v. 1995 kultainen Helsinki-mitali. Vuonna 1986 presidentti Mauno Koivisto myönsi Veikko ja Lahja Hurstille Pro Benignitate Humana -mitalin inhimillisestä auliudesta sekä pitkäaikaisesta lähimmän auttamistyöstä ja v. 1993 hänet valittiin vuoden uusmaalaiseksi. Hän sai myös sosiaalineuvoksen arvonimen vuonna 2000.

Raskaiden elämäkokemusten ja siitä kummunneen uskonnollisen heräämisen kautta Hursti keskittyi avustustyöhön, ja valitsi kohteiksi erityisesti rappioalkoholisteit sekä muut päihderiippuvuudesta kärsivät ihmiset.

Hän järjesti vähäosaisille Töölön kisahallissa joulujuhlia, joihin tuli vuosittain tuhansia ihmisiä nauttimaan ruumiin ja sielun ravintoa. Tästä hän sai useita tunnustuspalkintoja. Hursti järjesti myös itsenäisyyspäivisin köyhien "linnanjuhlia". Tasavallan presidentti Tarja Halonen vieraili "köyhien linnanjuhlissa" muutamaa otteeseen. Hursti järjesti myös laajoja ruoka- ja vaatekeräyksiä köyhiä perheitä varten.

Hursti menehtyi 10.5.2005 sairauskohtaukseen kotonaan Helsingin Herttoniemessä. Veikko Hurstin työtä vähäosaisten auttajana jatkaa hänen poikansa Heikki Hursti.

http://fi.wikipedia.org/wiki/Veikko_Hursti

VEIKKO HURSTI
KÖYHIEN KAVERI
Ari Rouvinen

Jäätävän kylmä marraskuinen tuuli pieksää Helsingin katuja. Harmaan kerrostalon kivijalassa Kallion kaupunginosassa paistaa ikkunoista lämmin, keltainen valo. Verhottomien lasien takana joukko ihmisiä uurastaa käärien vaatteita, elintarvikkeita ja leluja ruskeaan paperiin. Vikkelät kädet sitovat paketin toisensa perään tiukasti kiinni. "Onko tavaraa riittävästi?" kysyy vanttera, pienikokoinen mies, joka kiirehtii tavarakasalta toiselle. Hänen pitkät, harmaantuneet hiuksensa on kietaitu pienelle poninhännälle niskaan. Miehen ruskeissa silmissä pilkehtii leikkisä tuike.

Hän on Veikko Hursti, köyhien ja syrjäytyneiden ystävä - yksi harvoista. Hursti avustajineen on valmistautumassa vuoden 1998 joululuun. Harjutorin vaatimattomasta huoneistosta lähtee tuhansia paketteja vähäosaisiin perheisiin ympäri Suomen. Ja aattoiltana kello 12.00 aukeavat jälleen Töölön Kisahallin ovet, kun pari-kolmetuhatta laitapuolen kulkijaa saapuu Veikon joulujuhlaan.

Samaan aikaan, kun keskiluokkaisissa kodeissa pöytään kannetaan kinkku, lanttulaatikko ja pullo cabernet sauvignonia, Veikko seisoo yhteiskunnan hylkäämien miesten keskellä julistamassa omaa jouluevankeliumiaan. Hän antaa kodittomille, köyhille, alkoholisteille ja narkomaaneille mahdollisuuden edes hetken kokea todellisuutta, jota valtaväestö pitää itsestään selvänä.

Hursti on omistanut elämänsä jo vuosikymmenten ajan muiden auttamiselle. Hän on puliukkojen ja vähäosaisten oma apostoli, jonka koko elämäntyö on kunnianosoitus laitapuolen kulkijoiden ihmisarvoa kohtaan. Hänellä on vahva leuka ja tiukat juonteet suun ympärillä. Ne kertovat eletystä elämästä ja päättävyydestä. "Olkaa tarkkoina, ettei sekaan joudu rikkinäisiä vaatteita", hän muistuttaa apulaisiaan ? kaikki vapaaehtoisia, palkatta työskenteleviä.

Harjutorin ympärillä avautuu karu ja kova maailma. Krapulaiset miehet pummaavat viinakaupan ovelle ohikulkijoilta lantteja pulloa varten. Porttikäytävien hämärässä huumekauppiaat myyvät amfetamiinia ja heroinia. Huorat ovat liikkeellä jo aamupäivästä, ja paikalliset juottolat täyttyvät sakeasta savusta.

Hurstin toimintakeskuksen ovelle kerääntyy varhain aamulla kymmenien ihmisten jono. Se ei ole kaunis näky: vanhat näännyksissä olevat rappioalkoholistit, nuoret äidit lapsineen ja tutisevat miehet odottavat ruoka-avustusta, jolla selvitä muutama päivä eteenpäin. Veikko jakaa ruokakassit ja lämpimiä sanoja.

Kuka on tämä mies, jota poliitikotkin, presidenttejä myöten, muistavat juhlapuheissaan, mutta jonka he muuten kiertävät visusti kaukaa?

Veikko Stefanus Hursti syntyi 1920-luvulla Helsingissä. Hänen isänsä Arvo oli metodistipappi. Myös hänen Elli-äitinsä, matematiikan opettaja ja kirjanpitäjä, oli hurskas uskovainen. Perheessä oli seitsemän lasta. Elämä koetteli Veikkoa heti alussa. Hän syntyi ennen aikojaan ja joutui keskoskaappiin. "Lapsi tuskin elää viikkoa kauemmin", lääkäri ilmoitti hätäänntyneille vanhemmille. Veikkopa ei antanut periksi, vaan eli viikon, kaksi ja kolmannenkin, vahvistui ja pääsi kotihoitoon.

Arvo kiersi saarnamatkoillaan ympäri maata ja oli pitkiä aikoja poissa kotoa. Perheessä oli usein puutetta ruoasta, elettiinhan 1930-luvun pula-aikaa. Oli käytännöllisen Elli-äidin säästäväisyyden ansiota, että lapsilauma tuli ruokituksi ja vaetetetuksi. Köyhyydestä huolimatta perheessä vallitsi ilo ja huumori. Liekö niitä peruja, että Veikko edelleenkin puhuessaan alati nauraa herskyttää ja useimmiten itselleen. Lapsuudenkodissa Veikko näki isänsä esimerkin. Arvo kutsui kodittomia asumaan Helsingin Pakilassa sijaitsevan velaksi hankitun talon yläkertaan, vaikka tilaa ei riittänyt kunnolla edes omalle välle. Vieraat saivat myös syödä maksutta perheen niukassa ruokapöydässä.

Veikko osoittautui monipuolisesti lahjakkaaksi pojaksi. Hän harrasti pienestä pitäen voimistelua ja laulua. Kymmenvuotiaana hän kävi ahkerasti nmky:n salilla nyrkkeilemässä. Kykyjä löytyi myös henkiseltä puolelta. Veikko oli taitava piirtäjä. Hän luonnosteli lyijykynällä ja hiilellä maisemia ja muotokuvia.

Auttamisen malli on perua lapsuudesta. Arvo-isä majoitti asunnottomia jo 1930-luvulla.

Talvisodan kynnyksellä, kun Veikko oli 13-vuotias, isä kiinnitti huomiota poikansa poikkeukselliseen lahjakkuuteen. Hän vei tämän Ateneumiin silloisen Taideteollisuuskeskuskoulun rehtorin Werner von Essenin puheille. Alaikäraja kouluun oli 17 vuotta. Rehtori katseli polvenkorkuista pelokasta poikaa ja nosti silmälasit silmiltään.

"Hän on alaikäinen ja kovin pieni", von Essen sanoi. "Hän on Aleksis Kiven kansakoulun paras piirtäjä ja hänen töitään on lähetetty näytteille Pariisin maailmannäyttelyyn", Arvo-isä vakuutti epäluuloiselle rehtorille.

Pitkän empimisen jälkeen von Essen myönsi pojalle luvan opintoihin erivapaudella.

Veikko haki lisäoppia mainostoimisto Erva-Latvalalta, jossa hän työskenteli päivisin valmistuakseen mainostaiteilijaksi. Illat kuluivat opiskellessa. Lupaavasti alkanut taiteilijanura kuitenkin katkesi, kun talvisota syttyi vuonna 1939. Veikko ilmoittautui Suojeluskuntapoiikiin. Jatkosodan aikana hän meni rintamalle vapaaehtoisena ja viipyi siellä kaksi vuotta. Loppuajan hän palveli rannikkotyöstössä Isosaareissa Helsingin edustalla.

Elämä oli raskasta, sillä perheen tulot eivät olleet kaksiset. Sitten asunto lähti alta.

Edes raskaat poikkeusolot eivät pysäyttäneet kynää. Veikko jatkoi sotien aikana piirtämistä omaksi ja asetoveriensä iloksi. Ja kun rauha vihdoinkin asettui maahan, Veikko löysi leipäpuun kaupallisesta maailmasta. Hänestä kehittyi taitava mainospiirtäjä. Hän maalasi kylttejä ja mainoksia monille liikkeille.

Veikko teki myös lauluokeikkoja. Kerran hän oli Helsingissä esiintymässä, kun hän huomasi nuoren ja kauniin tytön yleisön joukossa. Toimen miehenä hän järjesti itsensä lähelle Lahja Dagmaria ja pääsipä vielä saatille. Pariskunta aloitti seurustelun.

Notkeaksi tiedetty taiteilija pestattiin myös Sirkus Sariolan akrobaattiryhmään. Tapio Kantokorpi, lapsuudenystävä ja voimistelukaveri, muistelee, kuinka Veikolla jo tuolloin oli nauru aina herkässä. "Nykyisinkin kun tapaamme, ei tarvitse kuin sana sanoa, ja nauramme vesissä silmin", hän kertoo. Voimistelun ohella Veikko teki myös sirkuksen mainostaulut.

Veikko ja Lahja menivät naimisiin vuonna 1949 Oulunkylän idyllisessä puukirkossa. Nuoripari piti aluksi majaa Veikon vanhempien alivuokralaisina pienessä huoneessa Vallilassa. Siellä syntyi esikoispoika Reijo. Myöhemmin syntyivät Reima, kaksoset Heikki ja Mikko, Raija sekä Pekka.

Veikko jätti sirkuksen ja palasi elättämään perhettään mainostaiteilijana. Hurstit asuivat vaatimattomassa vuokra-asunnossa Kalliossa. Elämä oli raskasta, sillä taiteilijoiden tulot eivät tuolloinkaan olleet kaksiset. Veikko yritti keventää oloaan tarttumalla pulloon yhä useammin; tapa, jonka hän oli oppinut jo ennen sota-aikaa.

Varsinainen pommi putosi niskaan, kun vuokraisäntä nosti asunnon vuokraa. Veikko ei pystynyt sitä enää maksamaan, ja perhe hädettiin kadulle. Kun Lahjalla ja Veikolla ei ollut enää kattoa päänsä päällä, he veivät lapsensa lastenkotiin. Itse he asuivat sukulaisten luona, yöpyivät välillä Pelastusarmeijan asuntoloissa, teltassa, kerrostalojen porraskäytävissä ja kellareissa.

Kolme vuotta Veikko ja Lahja kestivät nöyryytystä, ennen kuin mitta täyttyi. He menivät lastenkotiin ja hakivat lapsensa pois. "Lapset lähtevät vanhempiensa mukaan nyt eivätkä palaa tänne!" Veikko ilmoitti viranomaisille, jotka eivät kyenneet estämään päättäväistä isää. Veikko sai kaupungilta asunnon ohi jonon ja elämän hetkeksi järjestykseen. Eräänä yönä loppuun palaneena, silmittömissä veloissa ja ahdingossa, hän anoi armoa ylhäältä. "Auta minua, Herra! Jos vapautat minut tästä helvetin tuskasta, lähden auttamaan kärsiviä ihmisiä", hän huusi. Ja ihme tapahtui: mies sai uuden tilaisuuden.

Veikko hylkäsi entisen elämänsä täydellisesti. Hän jopa peruutti kaikki tilatut maalaustyöt ja päätti omistautua kokonaan lähimmäistensä auttamiselle.

"Jumala määräsi minut ja Lahjan menemään Lauttasaaren siltojen alle auttamaan kurjimmista kurjimpia", Veikko kertoo omaelämäkerrassaan Sillä minun oli nälkä...

He löysivät kodittomia puliukkoja, jotka värjöttelivät nuotioiden ääressä pakkasessa. He toivat miehet jouluksi kerrostaloasuntoonsa Puotiharjuun. Miehet kylvetettiin, ja he saivat puhtaita vaatteita ja ruokaa. Kun syötävä loppui, Veikko ja Lahja lähtivät kerjäämään lisää. He kiersivät liikkeiden ja ravintoloiden takaovilla pyytämässä armonpalloja. Tästä ensimmäisestä kodittomien joulusta alkoi avustustoiminta, joka on jatkunut tähän päivään asti.

Sana laupeudentekijöistä levisi nopeasti. Hurstien talon piha ja porraskäytävä olivat pian täynnä avun etsijöitä. Naapurit valittivat häiriöistä, ja isännöitsijä uhkasi hädöllä. Veikko ja Lahja anoivat turhaan kaupungilta tiloja voidakseen käynnistää auttamistoiminnan kotinsa ulkopuolella.

Hursteista tuli Suomen ensimmäiset talonvaltaajat: he löysivät surkeassa kunnossa olevan autiotalon Itä-Helsingin Vartiokylästä. He perustivat siihen kodin huumenuorille ja asunnottomille alkoholisteille. Myöhemmin kaupunki luovutti paikan Veikolle oikein virallisesti. "Miksi sinä näin huonon talon meille osoitit?" Veikko napisi Jumalalleen, mutta tyytyi annettuun.

Auttamistyö oli usein vaikeata. Yhtenä pääsiäisenä Veikko majoitti Jeesus-taloksi ristittyyn rötisköön 14 miestä, jotka oli juuri vapautettu vankilasta.

"Ketään humalaista ei sitten päästetä sisään", Veikko sanoi yöpyjille. "Sovittu", miehet lupasivat.

Hurstit heräsivät samana yönä kotonaan, kun ovikello soi. Veikko kömpi eteiseen ja avasi oven. Porraskäytävässä seisoivat mustalaismiehet puukko veren tahrimita käsissään.

"Tule äkkiä apuun", hän pyysi hätäntyneenä. "Talolla tapahtuu kauheita!" Päähtynyt miesjoukko oli yrittänyt tunkeutua sisälle, ja tappeluhan siitä seurasi. Vartiokylään tullessaan Veikko näki pihan täynnä poliisiautoja ja ambulansseja. Ikkunat olivat säpäleinä, ja humalaisia miehiä horjui pihalla verissäpäin.

Veikko kutsui riitelevät osapuolet ja poliisit sisälle. Hän otti isänsä perintöraamatun ja pyysi kaikkia yhtymään rukoukseen. Sitten miehet tekivät sovinnon, ja Veikon pyynnöstä poliisit jättivät asian sikseen. Rakennus purettiin 1970-luvun loppupuolella Itäväylän laajennustöiden alta. Siitä lähtien Veikon toimintakeskus on muuttanut lukuisia kertoja paikasta toiseen. Veikko ja Lahja tekivät vuosikymmenten mittaan useita anomuksia kaupungille saadakseen pysyvät toimitilat, aina yhtä turhaan. Talvella 1987, kun ankarat pakkaset surmasivat asunnottomia Helsingissä, Veikko kirjoitti viranomaisille ja pyysi tukea toimitilojen saamiseksi. "Minulle vastattiin, ettei ole markkinarakoa", hän kertoo.

Juhlapuheissa Hurstia on kyllä muistettu. Vuonna 1995 hänelle myönnettiin kultainen Helsinki-mitali. Veikon pyyteetöntä toimintaa ylistettiin ja hän sai runsaasti kiitosta, mutta apua ei herunut penniäkään. Vuonna 1993 Veikko valittiin Vuoden uusmaalaiseksi, ja yleisöäänestyksissä hänet on valittu muun muassa vuoden helsinkiläiseksi ja vuoden stadilaiseksi. Vuonna 1986 presidentti Koivisto myönsi Veikolle ja Lahjalle Pro Benignitate Humana -mitalin inhimillisestä auliudesta sekä pitkäaikaisesta lähimmäisen auttamis- ja laupeudentyöstä. Myöhemmin heidät kutsuttiin myös itsenäisyyspäivän juhliin presidentinlinnaan. Viime vuonna Veikko sijoittui hopealle Tosi suomalainen -kansanäänestyksessä Adolf Ehrnroothin ja Mika Häkkinen väliin.

Myös poliitikot ovat havainneet Veikon vetovoiman. Monet puolueet ovat houkutelleet häntä kansanedustajaehdokkaaksi tietäen, että hänestä tulisi varsinainen ääniharava.

Veikko on kuitenkin kieltäytynyt. "Minun paikkani on kaduilla. Siellä asiakkaanikin ovat", hän sanoo. Yksi hänen läheisistä avustajistaan kertoo: "Veikko on vilpitön ja suoraluontoinen ihminen, joka puhuu kuten asiat ovat, kuin halkaisisi kallion."

Veikko Hursti arvostaa kyllä huomionosoituksia, mutta hän ottaisi kiitokset mieluummin muodossa, joka helpottaisi hänen työtään. "Kun juhlapuheessa sanotaan, että teen arvokasta työtä, se tuntuu hyvältä", Veikko sanoo. "Mutta osattomia se ei auta lainkaan." Eniten hänelle on merkinnyt kiitos, jota hän on saanut autettaviltaan.

Yksi Veikon auttamista ihmisistä on helsinkiläinen Paula, jonka elämä oli pitkään ahdingossa. Hän oli rypännyt vuosia, kokenut riitaisen avioliiton ja turmellut terveytensä. Hän kykeni jotenkin normaaliin työhön, mutta viinanhimo ei hellittänyt. Paula tapasi Veikon, joka oli hänelle tuttu lehtien palstoilta.

Pitkät keskustelut toivat valoa elämään, ja Paula lopetti juomisen. Kiitokseksi hän oli pitkään mukana vapaaehtoistyössä, kunnes muutti pois Helsingistä.

Näyt ohjaavat Veikko Hurstin toimintaa. Niillä on ollut tapana toteutua, kuten sillä ensimmäisellä, joka vei hänet siltojen alle Lauttasaareen. Ne eivät kuitenkaan ole mitään seonneen huru-ukon hallusinaatioita, vaan tuttuja asioita nykyajan liike-elämän visionäreille ja mielikuvaharjoittelua käyttäville huippu-urheilijoille. Yksi visioista oli järjestää hyväntekeväisyystapahtuma Finlandia-talolla vuonna 1991. Veikko sopi konserttipäivän ja salin vuokran. Vaikka hän saikin reilun alennuksen, maksettavaa jäi yllin yllin. Samaan aikaan Postipankin silloinen pääjohtaja Seppo Lindblom teki omia ratkaisujaan.

Juhlapuheissa Veikko Hurstia kyllä kiitetään, mutta hän on jäänyt vaille todellista tukea.

"Olimme päättäneet, että pankki ei enää lähettäisi joulukortteja asiakkailleen, vaan antaisimme vastaavan summan jouluun liittyvään hyväntekeväisyystoimintaan", Lindblom muistelee. Näin Veikon ensimmäinen suuri hyväntekeväisyyskonsertti toteutui. Tilaisuudessa esiintyi monia taitelijoita, muun muassa näyttelijä Veikko Sinisalo, oopperalaulaja Karita Mattila, viulisti Heimo Haitto ja Radion kamarikuoro sekä Helsingin kaupunginorkesterin sinfoniakvintetti.

Konsertti onnistui yli odotusten. Sen tuotolla Hursti saattoi järjestää kodittomien joulujuhlan. "Veikko on valloittava ja karismaattinen ihminen", Lindblom sanoo.

Muutama vuosi myöhemmin oli vuorossa Suomen Kansallisooppera. Esiintyjälistalla olivat muun muassa näyttelijät Veikko Sinisalo ja Eeva-Kaarina Volanen, oopperalaulaja Kirsi Tiihonen ja Suomen Kansallisoopperan kuoro ja orkesteri. Veikon kekseliäisyyttä osoittaa, että hän varasi auloihin kymmeniä maitotonkkia kolehdin keräystä varten. "Otin tonkat mukaan, jotta voitte laittaa niihin niin paljon rahaa kuin haluatte", Veikko yllytti parhaisiinsa sonnustautunutta juhlayleisöä. Kannut täytyivät, ja tilaisuuden tuotolla kustannettiin samana vuonna kodittomien joulujuhlat.

"Hänen työssään on juuri sitä, mistä Vuorisaarnassa kerrotaan: lähimmäisenrakkautta ja nöyryyttä", sanoo Veikko Sinisalo.

Muutama vuosi sitten Lahja Hursti sairastui syöpään. Sairaus paheni äkillisesti loppukesällä 1997, ja saman vuoden syyskuussa hän kuoli. Menetyks oli suuri. "Väliin tuntuu, etten enää jaksa yksin", Veikko sanoo. "Mutta sitten muistan lupaukseni. Aion jatkaa työtäni niin kauan kuin elän." Ne, jotka eivät tunne Veikko Hurstia, voivat vain kummastella, mikä voima tässä pienessä mieheessä on, kun hän saa kerta toisensa jälkeen mukaansa satapäin vapaaehtoisia. Yksi heistä on Veikon joulujuhlien avustajana toiminut Sirkka-Liisa Ruottinen, tasavallan presidentin virka-asunnon emäntä.

"Olin seurannut lehdistä Veikon toimintaa", hän kertoo. "Kun minulla kolme vuotta sitten oli ensimmäistä kertaa tilaisuus lähteä avuksi, menin aattoamuna kahdeksalta Kisahalliin."

Ruottisella olisi ollut Mäntyniemessä työpäivä, mutta Ahtisaaret ilmoittivat silloin, kuten kahtena seuraavana jouluaattona, että kodittomien juhlat ovat tärkeämmät.

"Mistäään muualta en ole saanut samanlaista joulumieltä kuin Kodittomien joulusta", Ruottinen sanoo. "Se tulee juhlan osanottajien katseista ja eleistä. He ovat saaneet kohdata elämässään vain vähän inhimillisyyttä ja osaavat antaa sille arvoa."

Parisataa Veikon esimerkin innoittamaa vapaaehtoista työntekijää varmistaa myös tänä jouluaattona, että osattomat kokevat rahtusen ihmisyyden lämpöä. Kaikille osanottajille tarjotaan jouluaateria, ja jokainen saa vaatteita ja ruokaa sisältävän lahjapussin.

Entisaikoina Veikon luonteenpiirteillä varustettu viisas, lämminsydäminen ja periksiantamaton näkijä olisi kenties ollut tietäjä ja kansanjohtaja. " Hän toimii aina rohkeasti ja päättäväisesti", sanoo Pertti "Purtsi" Purhonen, jolla myös on pitkäaikainen kokemus päihde- ja kriisityöstä. "Hän tietää, että sanat ovat kääpiöitä, mutta teot jättiläisiä."

Laman jälkeisessä Suomessa eriarvoisuus on kasvanut ja sosiaaliset ongelmat lisääntyneet. Köyhyys, nälkä ja yksinäisyys koskettavat nyt muitakin kuin päihdeongelmaisia. Helsingissä on enemmän asunnottomia kuin vuosiin. Veikon puoleen kääntyy jo tavallisia työttömiä, velkaantuneita, nuoria perheitä, yksinhuoltajia ja pienen eläkkeen varassa eläviä vanhuksia. "Asenteet köyhiä kohtaan ovat koventuneet", hän sanoo. "Heikkoja ja kärsiviä ei saa unohtaa, oli heidän onnettomuutensa syy mikä tahansa."

Veikon murhe yli muiden on: kuka jatkaa hänen työtään, kun hänestä aika jättää" "Tämä on Jumalalta saatu kutsumustehtävä", hän sanoo. "Ei siihen kuka tahansa voi lähteä. Niille ihmisille, jotka pitävät itseään toivottomina, tulee tarjota toivoa."

Köyhien kaverilla on vielä yksi vahva näky: pysyvä toimitila. "Olen päättänyt, että sen minä vielä hankin", hän vakuuttaa. "Uskon, että jostain se löytyy. Tässä on vaikkapa Helsingin kaupungille tilaisuus tehdä juhlapuheista totta."

Monikaan suomalainen ei tiedä, että puliukkojen auttamisen lisäksi Veikko on järjestänyt rekkalasteittain hätäapua Venäjälle, kesäleirejä alkoholisteille, kenttäkeittiön kaduille pääkaupungin paukkupakkasissa... Lista on loputon.

Kun Veikko Stefanus Hursti aikanaan seisoo Pietarin edessä taivaan portilla, hän voi jättää esittäytymättä. Hän ei myöskään tarvitse hakemuksia, psykologien testilausuntoja tai ansioluetteloita. Kaikki on jo tiedossa ja paikka parhaassa pöydässä katettuna.

Valittujen Palojen tämänvuotinen jouluraha 15 000 markkaa on lahjoitettu Veikko Hurstin toimintakeskukselle käytettäväksi Kodittomien joulun hyväksi. Toimintakeskuksessa otetaan vastaan ruokaa ja hyvää vaatetavaraa, os. Harjutori 8, Helsinki, puh 09-737 664.